

of t'r 'n ballek ien de keel zit. Daor wille de woorde niet overheer."

Toen keek Jan meneer onderzukend aon. En toe meneer dat zag, proetste 't t'r ien ins bij hum uut:

— „Ik heb 'n bodschap veur ou, van Kee. Heur leste bodschap. En dat is, dat ze ou deur mien vergeving vraogt veur alles, wat ze aon ou ongeluk gedaon het . . . . Eiges kan ze 't niet mer doen . . . . Mar ze lit ou deur mien zegge, dat ze ou al lang vergeve het . . . . want die kjel uutte kermistent was 't niet gewest. Mar gin mins is 't ooit te wete gekomme, zei ze me, want 't mes (ge wit wel: dat op te Nimweegse kermis gekocht was) dat mes het ze laoter, toen ze 't ien de dreuge zeeg gevonde het, daolik ien de kachel gesmete. Mar ze had ou alles vergeve, Jan, en 't geheim jaore lang ien heur hart gedrage, as 'n straf veur 't onrecht, dat ze ou aongedaon had."

Woude nou soms wete, wat Jan mit 't meesterke toen nog bepraot het, daor ien de kamer van 't Tehuus? Vraag t'r mar niet naor: ge zult 't van *mien* niet heure.

Nao 'n ketiereke dee meneer de deur veur Jan los en zei:

— Goed dan. De volgende Zondag kom ik wer 'n poske praote. Mar dan: schonne hand, den baord en 't haor geknipt, en ok geschore. Vraag den dirikteur mar um 'n Zondags pak."

Wat gavve die twee minse mekaore hartelik de hand.

Diejen eigeste Zondagmiddag gong de dirikteur van 't Tehuus nie wandele mitte vrouw. Hij bleef tuus. En elleke keer kwam de kjel 's ien de werkzaol kieke, waor de kjels zatte te lezen en te slaope. Jan zat mar ien 'n hoek veur zich heer opte grond te kieke.

Die week kwam de meestersjong (zuwwe mar zegge) duk bij den dirikteur vraoge, hoe 't gong mit Jan. Mar daor mërrekte Jan niks van.

Den andere Zondagmiddag um twee uur was Jan wat fijn aongetrokke: 'n halfhemdje veur, geschoren en geknipt, jong, zoo fijn. Ze hadden 'm erst wel lang motte zuke, en ze dochten ok vast, dattie eweg was, mar ze vonden 'm toch. Hij gong wandele mit 't meesterke, zou Kee gezeid hebbe. 't Gong heel zachjes, vuutje veur vuutje,

want Jan was zoo kort van ojem. 't Was hum zoo vrimd opte straot, zeidie.

— „'t Is mit Koninginnedag zeuve jaor geleje, dat ik de leste keer de poort uut gewest bin,” lachte 't ouwe kjelje.

Ze zatten al gauw op 'n bankske. En um drie uur ware ze wer tuus. Jan was muui van al 't loope en 't praote, zeidie.

Dat was de leste keer, dat Jan was gaon wandele.

Drie weke laoter kwamme ze hum mit 'n karreke van 't Ziekenhuus haole. 't Was ien 't Huus te stoffig veur Jan, zei den dokter, mit dat houtzage: daor mos Jan zoo van hoeste.

Toen hij deur de gang aongestapt kwam um naor 't Ziekekarreke te gaon, drêjde de kjel z'n eigen nog um naor 't meesterke en zei:

— „'n Ritje op gemeentekosten. Maar toch geen man met blinkende knopen er bij. Daar ben ik altijd nog bang voor geweest.”

— „Kom maar gauw terug, Jan, als je beter bent,” zei de dirikteur. Mar Jan zei, mit eene voet opte treeplank:

— „Jan komt niet terug. Nog 'n paar weken, dan krijgt Jan z'n laatste ritje. (Hij wees op z'n borst) 't Uurwerk is versleten: de rikketikketik staat gauw stil.”

Zoo erg was 't toch nog niet, als de dokter in 't Ziekenhuis zei tegen 't meesterke, die hem nogal 's kwam opzuke.

Wat koste ze zitte te klessjeniere, de mestersjong en Jan.

Zoo zeidie 's 'n keer:

— „Hedde nou nooit ien oe leven 's behoefte aon troost gehad, Jan? Ge het zo'n riek leve gehad, ge het zoveul beleefd. Hedde nou nooit troost noodig gehad? Ik mein, zooas minse dat mekaore niet kunne geve.”

— „O, ge meint de dominee en de kerk, wor? Daor heb ik nooit wat mee aon de pet gehad. Zwieg me d'r mar over.”

— „Dus gij het altoos zoo mar vortgeleefd als de vërrekes ien 't hok. Allinnig mit dit verschil, dat gij 'n klein bietje meer verstand had as zo'n vërreke, 'n heel klein bietje meer. Hedde daor as oud mins nou volkome vree bij?”